

har fået en bil stillet til rådighed af arbejdsgiveren, og hvor den ansatte har flere forskellige arbejdssteder, kan det imidlertid være yderst besværligt at dokumentere og håndtere, at der ikke køres mere end 60 arbejdsdage til det enkelte arbejdssted.

F.eks. vil kørselsmønsteret for en sælger, der hver dag opsøger kunder ofte være af en sådan karakter, at det ikke vil komme i karambolage med 60-dages reglen.

Det er administrativt besværligt for skattepligtige med visse kørselsmønstre at skulle holde øje med, om der køres mere end 60 arbejdsdage mellem hjemmet og det enkelte arbejdssted.

Har den skattepligtige et kørselsmønster, der indebærer befordring til så mange forskellige arbejdspladser, at det ikke er sandsynligt, at der køres mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i mere end 60 arbejdsdage inden for de forudgående 12 måneder, foreslås det, at det uden videre antages, at befordringen er erhvervmæssig. Det betyder, at der i disse situationer, hvor den skattepligtige har et særligt kørselsmønster, gælder en formodning for, at kørslen er i overensstemmelse med 60-dages reglen, og at bilen ikke er stillet til rådighed for privat anvendelse, selv om bilen står på den skattepligtiges bopæl.

Det foreslås endvidere, at told- og skatteforvaltningen med fremadrettet virkning i op til 12 måneder vil kunne give den pågældende pålæg om ved kørselsregnskab at kunne dokumentere, at der er tale om erhvervmæssig befordring i overensstemmelse med 60-dages reglen.

Perioden, hvor der kan gives pålæg om at føre kørselsregnskab, er begrænset til maksimalt 12 måneder. Efter 12 måneder vil det kunne konstateres, om vedkommendes kørselsmønster reelt er i overensstemmelse med 60-dages reglen, således at det uden videre kan antages, at der køres erhvervmæssigt. De 12 måneder er valgt, da tidsbegrænsningen for 60-dages reglen forkortes til 12 måneder, jf. nedenfor.

Det foreslås, at tidsbegrænsningen for 60-dages reglen forkortes fra 24 måneder til 12 måneder. Det vil således kun være kørsel i de forudgående 12 måneder, der tæller med i, om der er kørt mere end 60 dage til et bestemt arbejdssted.

Ved at forkorte den periode, hvori der skal holdes øje med kørslen, bliver det mere overskueligt at holde styr på 60-dages reglen. Det vil endvidere være nemmere at sandsynliggøre, at man er omfattet af den nye formodningsregel.

Den foreslåede ændring vil tillige betyde, at f.eks. den person, der har et kørselsmønster, hvorefter den pågældende hver mandag året rundt kører til ét sted,

hver tirsdag til et andet sted etc., ikke længere vil have behov for at tælle dage, da vedkommendes kørselsmønster betyder, at der ikke køres mere end 60 dage mellem hjem og det enkelte arbejdssted. Dette synes hensigtsmæssigt, da der ikke i den situation vil være tvivl om, at vedkommende rent faktisk har skiftende arbejdssteder og ikke kan bo nær alle disse.

Når tidsbegrænsningen for 60-dages reglen forkortes fra 24 til 12 måneder, er der i udgangspunktet ikke længere behov for den særlige begunstigende regel for personer med kundeopsøgende arbejde.

Reglen indebærer, at handelsrejsende og andre sælgere med kundeopsøgende arbejde kan køre fra hjemmet og til virksomheden 1 gang om ugen (dvs. 52 dage om året) uden at blive beskattet af fri bil. Sådan kørsel ville efter gældende regler i dag ellers være privat efter 60-dages reglen med beskatning af fri bil til følge, hvis der køres mere end 60 dage mellem hjemmet og virksomheden inden for de forudgående 24 måneder.

Skattepligtige med kundeopsøgende arbejde vil, når tidsbegrænsningen forkortes, kunne anvende 60-dages reglen og dermed kunne køre mellem hjemmet og virksomheden 60 dage inden for de forudgående 12 måneder ligesom alle andre med skiftende arbejdssteder i stedet for kun 1 gang om ugen som hidtil (dvs. 52 dage).

Det foreslås at tydeliggøre, at denne mulighed eksisterer, ved at nævne de 60 dage i bestemmelsen om skattepligtige med kundeopsøgende arbejde.

3.2. Dagsafgift for privat rådighed over varebiler

Det foreslås, at der gives mulighed for at betale afgift pr. dag ved at ændre vægtafgiftsloven således, at det bliver muligt at betale for samtlige skatte- og afgiftsmæssige krav, som følger af den private anvendelse af og rådighed over varebilen, for én dag ad gangen i op til 10 dage årligt pr. bil. Vægtafgiftsloven indeholder allerede i dag regler for betaling for privat benyttelse af varebiler.

Indførelsen af dagsafgift bevirker således, at hvis en ansat kører privat i en bil, som arbejdsgiveren har stillet til rådighed udelukkende for erhvervmæssig kørsel, og derfor egentlig skulle beskattes af fri bil, bliver den ansatte alligevel ikke beskattet, hvis der er betalt dagsafgift for privat benyttelse af bilen.

Hvis arbejdsgiveren har betalt dagsafgiften for den private anvendelse af bilen, således at den ansatte kan køre privat i arbejdsgiverens bil uden at blive beskattet af fri bil, er der tale om et skattepligtigt personalegode. Den ansatte skal i det tilfælde beskattes af værdien af dagsafgiften.